

השולח פרק רביעי גימין

א) ועי' פרש"י עירובין ה' א
ב) ז"מ טו; א) כתובות לה'
ג) ז"מ טו; ד) ועי' פרש"י על
זו לקמן כג; ט) ערכין כב.
ד) ועי' ט"ו; ט) כתובות ק"ז.
ה) ועי' תוספות לקמן נ;
ו) ד"ה אין מוציאין, ו) ז"מ
ז) ועי' ט' א) לקמן לה' א'
ח) ועי' ט"ו; ט) ז"מ ו'
ט) ועי' ט"ו; ט) ז"מ ו'
י) ועי' ט"ו; ט) ז"מ ו'
יא) ועי' ט"ו; ט) ז"מ ו'
יב) ועי' ט"ו; ט) ז"מ ו'
יג) ועי' ט"ו; ט) ז"מ ו'
יד) ועי' ט"ו; ט) ז"מ ו'
טו) ועי' ט"ו; ט) ז"מ ו'
טז) ועי' ט"ו; ט) ז"מ ו'

מוסף רש"י

נקטינן, מסורת מאבותינו
מנהג מרחמינו (שעובין
ה')

הדרן עלך השולח

אין נפרעין מנכסים
משועבדים במקום
שיש בני הדרין, ולא
לקוחות לאנשי ולממנ
מיעה גבי שהרי יט' לך
מקום (לקמן ג.) והמוצא
מציאה לא ישבע מפני
תקון העולם, דלס' כן
שכ"ו לא חילי (לקמן ג.)
ניזק כמה יפה עשיו
עם פירומה ומהם הא'
יפה בלא פירות ועומ' לו
הכבוד (ו' א') לא בא הכבוד
אלא לגבות לדיקין מן
העדיית. של מוק, דמין
ערוגה של ניזק לפי מה
שהוא ואם מוק בלא ליתן
לו קרקע בזמן מוק ונתן
לו מיעב שדומי' שה'
אומן דמיס (טו) אותה
שומת שגומ' ב"ז מאה'
או מאתיס, יגבה קרקע
גמלה או בתלמיס מן
העדיית שנכסיו (טו טו).
וקפיקין ור' ישמעאל
אכל ערוגה שגמה ודאי
בזון הול' שמשלס שגמה,
אכל בחושה מי משלס
שמה, בתמיה (טו טו).
כזון שאכלה ערוגה
בין הערוגות, ויש עם
ערוגות שמתט ועשויות
פירות הרבה, ומחשות
ועשויות מעט, ולא ידעין
בין ערוגה האכלת מה'
יהו (טו). השתא דלא
ידעין משלס שגמה,
בתמיה, הא ניזק הוא'
מולא מחזירו ועלוי הראיה'
(טו). אלא אמר רב
אחא בר יעקב, מזהה
ר' ישמעאל דלא משלס
אלא דמי ערוגה לפי
מה שהיא, וכזה פליג כזון
שהיה עדיה דניזק
מיעדיית דמיק (טו).

מוסף תוספות

א) א"כ כיון דמאנת
גמרינן לה, רש"י.
ב) כדנפקא לן בריש ב"ק
(ה) וכולן כתובות לשלם
ממיתב, דאיתא תחת נתינה
ישלם כסף, מוס' כתובות ז' ד"ה הול' ג'. וכן דמתני' כמי' דרבנן, והא' מוס' הלא' ט'. מן העיריית. והא' דקאמר בגמ' 'מוס'
הלא' ט'. אצ"פ שהפיקעו חכמים כחה. מוס' הלא' ט'. לרבר זה להחמיר עליו. מוס' הלא' ט'. דלמא רע"ק נמי קאמר שאם
אכל כחושא משלם מייק נמי שגמה בשדדוהי. מוס' הלא' ט'.

אין נפרעין מנכסים משועבדים במקום שישראלים נזקין מן העיריית שבבכסין
כדתיב מיטב שדהו ומיטב כרמו טע"פ סעי' א'
ה' א' ופ"ח מהל' טק' ממון
ה' א' י' סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' ז' סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' ח' סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' ט' סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' י' סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' י"א סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' י"ב סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' י"ג סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' י"ד סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' י"ה סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' י"ו סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' י"ז סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' י"ח סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' י"ט סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' כ' סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' כ"א סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' כ"ב סמג' ט"ו סעי' א'

הניזקין שמין להן בעיריית. אין ענין נזקין אלל גיטין אלא משום דמתא לעיל בהשולחין מיילי דתיקון העולם מתא ליה הכא וגבו פשוט דמתא בצבא בתרא ולא מתאה הכא בצבא לתקן משום דאיידי התם צמילי שטרות כיזד נעשין מתא התם: **ובתורת אשה**

בזיבורית. בגמ' מפרש טעמא משום דיותר ממנה שהאיש רוזה לישא האשה רוזה להשא' וקשה דלמאן דלמור מתובה דלוריימתא דלייף לה צפ' קמא דמתוזות (דק י). ממלוהה הבתולות שיהא זה כמורה הבתולות ומורה הבתולות כזה^א מדלורימתא דינה בעדיית^ב ואמאי הפיקעו חכמים דינה מהאי טעמא^ג ור"מ נמי דלמור דינה צבינות קסבר כמתובה דלורימתא צפ' אע"פ (כתובות דף טו.) וי"ל דטעמא דהפיקעו חכמים דינה כדלמור בגמ' (לקמן טו.) גבי דלת חזב שלא ליהא אדם לחזירו שדה נאה ויאמר אקפון ואלוונו הכי נמי חשו חכמים באשה שמה תקיטנו כדי שיגרשנה ותגבה כתובה^ד וטעמא דיותר משאהיש רוזה לישא אשה רוזה להשא' לא היו אלא משום דלא תימא^ה כמו שבעל חזב צבינות משום ענילת דלת אשה נמי משום חיינה דלת צבינות:

אין נפרעין מנכסים משועבדין בו'. ואע"ג דלמאן דלמור^א שעבדא לאו דלורימתא מדלורימתא נמי בלא תיקון העולם לא גבי ממשעבדי ואפילו למ"ד שעבדא דלורימתא מכל מקום בע"ה דינו צביורית מן המורה^ב מ"מ אי לאו משום תיקון העולם היה גובה הפיקעו ממשעבדי צבינות משום ענילת דלת להכי קאמר שפיר משום תיקון העולם: **אין נפרעין מנכסי יתומים בו'.** צבעל חזב ניחא דלא חיישין לענילת דלת כדלמרינן בגמרא (לקמן דף ג.) דלא מסיק מלוה אדעתיה דמית לוח אכל ניזקין דדינן מדלורימתא בעדיית אין הפיקעו חכמים דינן משום יתומים ובגמרא אמר דמיתמי צביורית אפילו לא ניזקין ולרבה ניחא דמוקי לה כגון שהיתה עדיית דניזק כזיבורית דמזיק כו' ולאציי ולמר זוטרא דפליגי עליה איכא למימר דסברי שעבדא לאו דלורימתא אי נמי לא פלוג רבנן בין בעל חזב לנזקין: **אמר אביי א צריבא אלא אר' ישמעאל דאמר מדלורימתא בדניזק עקיבא אי שיימין דניזק או בדמזיק וכן מתא בהדיא לקמן וצפ' הכוונ** (ז"ק דף טו.) מוקי אציי פלוגמיהו צדידן צמשייר שבו ונראה לפרש דאע"ג דפליגי אי שיימין צדידן או דמזיק מ"מ משמע ליה לאציי צדידן צמשייר שבו נמי פליגי מדקאמר ר"ע לא צא הכתוב משמע מתוך תשובתו שכך ר"ל לא צא הכתוב להחמיר על המזיק כמו שאמרת אלא לענין עריות לבד צא הכתוב ואי לא פליגי צדידן צמשייר שבו אלא בעדיית לחודה לא היה מחמיר ר' ישמעאל על המזיק צדס דבר טפי מר' עקיבא אלא אדרבה ר"ע דלמור דמזיק צמשיירן מחמיר טפי כמו שאפרש בסמוך ולהכי טעי טפי במילתיה דר' ישמעאל מדברי רבי עקיבא דקאמר ור' ישמעאל אכל כחושא משלם שגמה! דמתוך תשובתו של ר"ע משמע שגמה מצד ר' ישמעאל אכל כחושא משלם שגמה אמאי פירוש כיון דבאכל שגמה אינו משלם אלא שגמה כמו שהזיקה ולא קנסין ליה לשלם יותר ממנה שהזיק אם כן כשאכל כחושא נמי לא לקנסיה לשלם שגמה:

גימין הש"ס
תוס' ד"ה ובתוכות אשה בו' וקשה דלמ"י. עי' כתובות דף י' ע"ה מד"ה הול':

תורה אור השלם

- במספר שנים אחר הדיבול תקנה מאת עצמיתך במספר שני התבות ימקך לך: ויקרא כה טו
- כי יבצר איש שדה או כרם ושליח את בעירו ובער בשדה אחר מיטב שדה ומיטב כרמו ישלם שמות כב ד

תוספות ר"ד

אמר אביי נקטינן בעל בנכסי אשתו צריך הוראה דקנין פירות לאו קנין הגוף דמי כר"ל ולא אמרין אלא דליכא פירא אבל איכא פירא מינו דמשמתי דינא אפירא משתעי נמי סליק פירקא:

בבינונית אין נפרעין מנכסים משועבדים במקום שישראלים נזקין מן העיריית שבבכסין
כדתיב מיטב שדהו ומיטב כרמו טע"פ סעי' א'
ה' א' ופ"ח מהל' טק' ממון
ה' א' י' סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' ז' סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' ח' סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' ט' סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' י' סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' י"א סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' י"ב סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' י"ג סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' י"ד סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' י"ה סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' י"ו סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' י"ז סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' י"ח סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' י"ט סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' כ' סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' כ"א סמג' ט"ו סעי' א'
ה' א' כ"ב סמג' ט"ו סעי' א'